

Det var midt i denne Livets Højsommer, fuld af brusende Frembringelseskræfter, at Døden slog ned — og netop fordi *Liv* var det betegnende for Sonja Kovalevsky, synes Døden i dette fælde ufatteligere end ellers.

Selv havde hun i mange Aar og af mange Grunde været fortrolig med Dødstanken, blandt andet fordi hun vidste, at hendes Hjærte var svagt. Men hvis der gaves noget Tidspunkt i hendes Liv, da hun selv *ikke* vilde have valgt at dø, saa var det nu, da hun følte sig mere fuld af Arbejdsenergi og mere harmonisk end nogensinde.

Hun havde tilbragt sin Juleferie i det sydlige Frankrig, hvor hun i en lille russisk „Koloni“ havde noget af sit Hjemlands Milieu, som hun følte, at hun trængte til for sin Digting, og hvor hun ogsaa følte sig opmuntret dertil af aandfulde og sympathetiske Landsmænd.

Efter nogle Dages Ophold i Berlin rejste hun over Fredericia til København; og paa denne Natterejse i Blæst og Regn paadrog hun sig en Forkølelse, som hun følte sig angreben af, da hun Onsdag den 4de Februar kom til Stockholm. Men hendes Grundsætning „ikke at give sig Tid til at være syg“ holdt hende oppe, saa at hun begyndte sit Forelæsningskursus om Fredagen, ja endog deltog i et Aftenselskab hos nogle Venner, hvor hun dog befandt sig saa ilde, at hun snart tog hjem. Først Lørdag Middag gik hun til Sengs, og skønt Sygdommen (Lungehindebetændelse) viste sig alvorlig, anede ingen, *hvor* alvorlig den var, eller at man, i de to følgende Døgn egentlig kun var Vidne til en Dødskamp, en Kvælning som Følge af den ved den stærke Betændelse fremkomne Materie-samling i Lungerne. Havde Hjærtet været stærkt, kunde Udgangen maaske have været forhalet noget — men Redning syntes, efter hvad Obduktionen udviste, Lægerne umulig. Hun alene havde en Anelse om, at hun *muligvis* ikke skulde overleve Sygdommen, og hun iagttog med en vis Uro de slette og med en vis Glæde de gode Symptomer, begge Dele paa en meget stille Maade. Fordringsløs og taknemmelig for Venlighed, som hun havde været i Livet, var hun i Døden; alt hos hende var kun Udtryk for en ubeskrivelig taalmodig Blidhed og Omtanke for hendes Omgivelser. Dødens *Nærhed* anede hverken Lægerne, de omværende eller hun selv. Den kom pludselig Tirsdag Morgen med en Hjærtelammelse, som Følge af Lungernes angrebne Tilstand; i de sidste Timer var Bevidstheden borte, og Døden blev kun en stille Slumren ind i „det store ubekendte“, der saa ofte var i hendes Tanker — en Indslumren, som efterlod et Udtryk af sublim Højhed og Fred paa det blege Ansigt.

Det er en vemodig Ære for vort Land, at det blev i vor Jord, denne Ruslands store Datter fik sin sidste Hvile — den